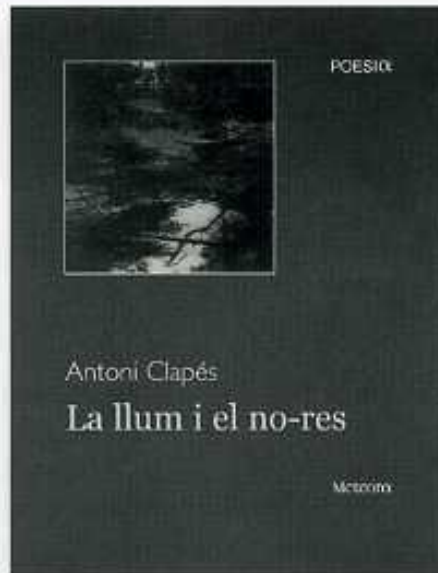

Antoni Clapés
La llum i el no-res
Meteora, Barcelona, 2009.

Hi ha moments en poesia en què les alternatives es transformen en una categoria vàlida per a explicar què passa en la literatura d'un país. Va ser el cas d'un autor com Josep M. Sala-Valldaura dins la generació dels setanta, que ens ofería un full de ruta distint del dels seus companys. Sala-

Valldaura continua marcant amb les seves publicacions un camí que es manté a la vegada integrat i al marge de la poesia més oficial.

Un cas semblant és el del poeta Antoni Clapés, home d'una cultura que voreja l'atreviment, poeta i traductor, alhora que un dels editors més innovadors de l'actual panorama. Deia Cortázar que traduir era un exercici impagable i necessari per a un autor i Clapés ho segueix, oferint les seves versions poètiques d'escriptors que, sense la seva intervenció, serien aliens al nostre corpus: Brossard, Char, Bobin, Civitareale.

Ara publica un nou llibre de poemes propis a l'emergent col·lecció «Mitilene» de l'editorial Meteora. La

influència de les arts plàstiques i de la millor poesia europea és un cop més fonamental en la seva obra, que camina cap a una nuesa essencial i al mateix temps s'omple de significats profunds i coloristes. Clapés viu als conceptes, però no es conforma en cap moment amb la superfície, i això crea en el lector una sorpresa contínua, una sensació de ser davant d'un discurs d'importància cabdal per a construir el seu imaginari poètic. El seu «Poema – pensament en dubte / que cerca mots on habitar» cerca també projectar-se en el lector, crear la necessitat i la curiositat per la poesia i per les formes més altes de l'art. Una manera de provocar-nos que farà forat en els bons lectors del gènere.

La poesia com a experiment, però no sempre experimental, la poesia com una forma de ficció, tal com ens diu el poema «Robert Creeley», «què és ficció experimentar / estratègies d'escriptura». Però també poesia que ens mostra una faceta de la lírica menys gastada, un retorn a una bellesa natural: «S'obre una retxa de llum a l'horitzó –cel de plom– parpella / que no vol acabar de cloure's / ni torbar el silenci dens de la tarda que mor.»

Al capdavant, una lectura, la de *La llum i el no-res*, que ens presenta una mirada innovadora, lúcida, sagnant i colpidora sobre el procés de creació. El creador com a demiürg, fins i tot sense voler-ho. Un molt bon llibre.